

Bruksela, 29 czerwca 2026 r.
(OR. en)

11306/26

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2026/0182 (NLE)**

**POLCOM 251
COASI 121**

WNIOSEK

Od: Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)

Data otrzymania: 29 czerwca 2026 r.

Do: Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej

Nr dok. Kom.: COM(2026) 340 final

Dotyczy: Wniosek
DECYZJA RADY
w sprawie zawarcia kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Indonezją

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2026) 340 final.

Załącznik: COM(2026) 340 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 29.6.2026 r.
COM(2026) 340 final

2026/0182 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Indonezją

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Indonezja jest 30. co do wielkości partnerem handlowym UE w dziedzinie towarów na świecie i piątym partnerem handlowym UE w ASEAN w 2025 r., natomiast UE jest czwartym co do wielkości partnerem handlowym Indonezji i odpowiada za 6 % jej całkowitej wymiany handlowej. W 2025 r. wartość handlu dwustronnego między obydwojema partnerami wyniosła 28,9 mld EUR, przy czym wartość wywozu z UE wyniosła 10,2 mld EUR, a wartość przywozu do UE – 18,7 mld EUR. Wywóz z Indonezji do UE obejmuje głównie produkty rolne, metale nieszlachetne, chemikalia, maszyny i urządzenia, tłuszcze i oleje, a także obuwie. Wywóz z UE do Indonezji jest w znacznym stopniu zdominowany przez produkty przemysłowe, w tym maszyny i urządzenia, środki transportu i produkty chemiczne. W 2024 r. wartość handlu dwustronnego usługami między UE a Indonezją wyniosła 9,3 mld EUR, przy czym wartość wywozu z UE wyniosła 5,8 mld EUR, a wartość przywozu – 3,5 mld EUR. W 2024 r. wartość bezpośrednich inwestycji zagranicznych UE w Indonezji wyniosła 24,7 mld EUR, natomiast wartość BIZ Indonezji w UE – 1,3 mld EUR.

Indonezja, która jest członkiem WTO od 1995 r., korzysta obecnie z preferencji handlowych z UE w ramach ogólnego systemu preferencji taryfowych („GSP”), którego jest drugim co do wielkości beneficjentem. W 2024 r. 44 % jej wywozu do UE kwalifikowało się do obniżonych stawek celnych w ramach GSP. 1 stycznia 2027 r. Indonezja zostanie jednak wyłączona z systemu GSP ze względu na fakt, że przez ostatnie 3 lata osiągnęła status kraju o wyższym średnim dochodzie.

23 kwietnia 2007 r. Rada upoważniła Komisję do wynegocjowania umowy o wolnym handlu z krajami ASEAN. Celem upoważnienia było wówczas wynegocjowanie międzyregionalnej umowy o wolnym handlu. Przewidywało jednak ono możliwość negocjacji dwustronnych w przypadku, gdyby nie udało się osiągnąć porozumienia w sprawie wspólnych negocjacji oraz gdyby takie negocjacje dwustronne były politycznie akceptowalne i miałyby znaczenie gospodarcze.

8 maja 2009 r. Komisja poinformowała Komitet Art. 133 – działający wówczas pod tą nazwą – o trudnościach napotkanych w negocjacjach UE–ASEAN, które obie strony zgodziły się wstrzymać. Komitet Art. 133 zwrócił się do Komisji o zbadanie możliwości przeprowadzenia indywidualnych negocjacji dwustronnych z częścią krajów ASEAN, a w grudniu 2009 r. Rada zatwierdziła to podejście.

Pod koniec 2009 r. prezydent Indonezji Susilo Bambang Yudhoyono i przewodniczący Komisji Europejskiej José Manuel Barroso postanowili zbadać, w jaki sposób można pogłębić stosunki handlowe między UE a Indonezją. Zlecieli oni grupie ds. wizji, w której skład weszli przedstawiciele Indonezji i UE, opracowanie zaleceń dotyczących sposobu przeniesienia stosunków na wyższy poziom. 4 maja 2011 r. grupa ds. wizji zaleciła „zawarcie kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym (CEPA) między UE a Indonezją, opartej na strefie wolnego handlu i lepszym dostępie do rynku, budowaniu zdolności oraz ułatwianiu handlu i inwestycji”. Szczególną uwagę zwrócono na duży potencjał Indonezji pod względem wielkości, obecnych i oczekiwanych stóp wzrostu, przejściu jej gospodarki na wywóz wyrobów przemysłowych, powstających usług, rosnącej otwartości oraz stabilności makroekonomicznej. Istotną rolę odegrała również komplementarność gospodarek UE

i Indonezji, wynikająca z faktu, że UE wywozi do Indonezji zupełnie inne produkty niż Indonezja do Europy.

UE i Indonezja przeprowadziły wspólną analizę w celu określenia zakresu i poziomu ambicji przyszłej umowy handlowej. Ta analiza zakresu, zakończona w kwietniu 2016 r., wykazała, że negocjacje mogą doprowadzić do zawarcia umowy handlowej w interesie obu stron.

13 lipca 2016 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia dwustronnych negocjacji w sprawie umowy o wolnym handlu z Indonezją. Negocjacje w sprawie kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym („CEPA” lub „Umowa”) między UE a Indonezją oficjalnie rozpoczęto w dniu 19 lipca 2016 r. Pierwsza runda negocjacji odbyła się w Brukseli w dniach 20–21 września 2016 r. Negocjacje poparto oceną wpływu handlu na zrównoważony rozwój. UE i Indonezja zakończyły negocjacje w sprawie CEPA 23 września 2016 r., po dziewięcioletnim procesie negocjacyjnym i 19 rundach negocjacji.

Biorąc pod uwagę szerszy kontekst geopolityczny i geoeconomiczny, zakończenie negocjacji z główną gospodarką ASEAN jest wyraźnym sygnałem świadczącym o wspólnym zaangażowaniu UE i Indonezji na rzecz systemu handlowego opartego na zasadach oraz determinacji UE do przyspieszenia jej programu otwartości handlowej i dywersyfikacji handlu.

Umowa zniesie cła na ponad 98 % pozycji taryfowych i prawie 100 % pod względem wartości. 80 % zostanie zliberalizowanych już w momencie wejścia w życie Umowy, a po pięcioletnim okresie stopniowego wycofywania liberalizacja obejmie 96 % handlu dwustronnego. CEPA ma również na celu usunięcie barier technicznych w handlu towarami między UE a Indonezją. Tworzy bardziej przejrzyste, przewidywalne i efektywne kosztowo środowisko, zapewnia lepszy dostęp do rynku i niższe koszty. Umowa poszerzy możliwości dla usługodawców i inwestorów z UE i Indonezji oraz zapewni bardziej przewidywalne warunki handlowe. Chociaż CEPA promuje handel i przepływy inwestycyjne między UE a Indonezją, wyraźnie chroni prawo każdej ze stron do wprowadzania regulacji w celu osiągnięcia uzasadnionych celów polityki. Zapewnia również bezpośrednią ochronę 221 unijnych i 72 indonezyjskich oznaczeń geograficznych oraz zawiera zdecydowane zobowiązania w zakresie handlu i zrównoważonego rozwoju.

Teksty CEPA, po weryfikacji prawnej, zostały podane do publicznej wiadomości pod następującym adresem:

[Tekst umów – Handel i bezpieczeństwo gospodarcze – Komisja Europejska.](#)

Komisja przedkłada następujące wnioski dotyczące decyzji Rady:

- Wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie podpisania kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Indonezją;
- Wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Indonezją;
- Wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie podpisania umowy o ochronie inwestycji między Unią Europejską a Indonezją;
- Wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy o ochronie inwestycji między Unią Europejską a Indonezją;

Załączony wniosek dotyczący decyzji Rady stanowi instrument prawny upoważniający do zawarcia CEPA między Unią Europejską a Indonezją.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Przed zakończeniem negocjacji w sprawie umowy o wolnym handlu UE i Indonezja wynegocjowały umowę o partnerstwie i współpracy („UPiW”), która została podpisana w Dżakarcie w dniu 9 listopada 2009 r. i weszła w życie w dniu 1 maja 2014 r. Umowa ta stanowi podstawę współpracy w wielu dziedzinach polityki, w tym w dziedzinie praw człowieka i handlu, a także podstawę prowadzenia regularnego dialogu politycznego i współpracy sektorowej.

Po wejściu w życie CEPA będzie współistnieć z UPiW jako umowa szczegółowa i integralna część ogólnych stosunków dwustronnych między UE a Indonezją. Umowy te nie zawierają sprzecznych ze sobą postanowień.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

CEPA jest w pełni spójna z politykami Unii i nie będzie wymagała od UE zmiany jej zasad, przepisów ani standardów w żadnym z regulowanych obszarów. Ponadto, podobnie jak w przypadku wszystkich pozostałych umów handlowych wynegocjowanych przez Komisję, CEPA z Nową Zelandią w pełni chroni usługi publiczne i gwarantuje, że prawo rządów do stanowienia przepisów w interesie publicznym jest w pełni zachowane i stanowi główną zasadę leżącą u jej podstaw.

Ponadto postanowienia CEPA w pełni odzwierciedlają wyniki przeprowadzonego niedawno przeglądu zrównoważonej polityki handlowej, opisane w komunikacie UE w tej sprawie („Siła partnerstw handlowych: współpraca na rzecz zielonego i sprawiedliwego wzrostu” z 22 czerwca 2022 r.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Materialna podstawa prawna**

Art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje negocjowanie i zawieranie umów handlowych w ramach wspólnej polityki handlowej Unii. Art. 91 i art. 100 ust. 2 stanowią podstawę do uzgodnienia postanowień dotyczących transportu międzynarodowego.

Biorąc pod uwagę, że głównymi celami i elementami składowymi CEPA są wspólna polityka handlowa i świadczenie usług transportowych, materialną podstawą prawną są art. 207, 91 i art. 100 ust. 2 TFUE.

- **Proceduralna podstawa prawna**

Biorąc pod uwagę, że materialną podstawą prawną jest art. 91 ust. 1, art. 100 ust. 2 i art. 207 TFUE, Rada ma przyjąć decyzję w sprawie zawarcia umowy po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) TFUE.

W związku z tym proceduralną podstawą prawną proponowanej decyzji w sprawie zawarcia umowy jest art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) TFUE.

Jako podstawę prawną należy dodać również art. 218 ust. 7 TFUE, ponieważ Rada powinna upoważnić Komisję do zatwierdzenia stanowiska Unii w kwestii zmiany lub korekty niektórych części umowy.

- **Kompetencja Unii**

Zgodnie z opinią Trybunału Sprawiedliwości nr 2/15 z dnia 16 maja 2017 r. w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Singapurem wszystkie obszary objęte CEPA wchodzą w zakres wyłącznych kompetencji UE, a w szczególności w zakres art. 91, art. 100 ust. 2 i art. 207 TFUE. Trybunał wywiódł wyłączną kompetencję UE z zakresu wspólnej polityki handlowej na podstawie art. 207 ust. 1 TFUE oraz z art. 3 ust. 2 TFUE (w oparciu o zastosowanie istniejących wspólnych zasad zawartych w prawodawstwie wtórnym).

- **Pomocniczość**

Umowa o wolnym handlu w wersji przedstawionej Radzie nie obejmuje żadnych kwestii, które wykraczałyby poza zakres wyłącznych kompetencji UE.

- **Proporcjonalność**

Umowy handlowe są właściwym sposobem regulowania dostępu do rynku i powiązanych obszarów kompleksowych stosunków gospodarczych z państwem trzecim spoza UE. Nie istnieje żadna alternatywa, która czyniłaby takie zobowiązania i wysiłki na rzecz liberalizacji prawnie wiążącymi.

Niniejsza inicjatywa służy bezpośrednio osiągnięciu celu Unii w zakresie działań zewnętrznych i przyczynia się do realizacji priorytetu politycznego „Silniejsza pozycja UE na arenie międzynarodowej”. Jest ona zgodna z kierunkami globalnej strategii na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej, mianowicie, że aby zrealizować priorytety działań zewnętrznych UE, należy współdziałać z innymi i zreorganizować w sposób odpowiedzialny partnerstwa zewnętrzne. Przyczynia się ona do osiągnięcia celów UE w zakresie handlu i rozwoju.

- **Wybór instrumentu**

Niniejszy wniosek dotyczący decyzji Rady przedkłada się zgodnie z art. 218 ust. 6 TFUE, który przewiduje przyjęcie przez Radę decyzji w sprawie zawarcia umowy. Nie istnieje żaden inny instrument prawny, który mógłby posłużyć do osiągnięcia celu wyrażonego w niniejszym wniosku.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Przed negocjacjami i w ich trakcie państwa członkowskie UE były również systematycznie informowane i regularnie zasięgano ich opinii, ustnie i pisemnie, na temat różnych aspektów negocjacji za pośrednictwem działającego przy Radzie Komitetu ds. Polityki Handlowej. Także Parlament Europejski był regularnie informowany i zasięgano jego opinii za pośrednictwem jego Komisji Handlu Międzynarodowego („INTA”). Teksty stopniowo przygotowywane podczas negocjacji na bieżąco przedstawiano obu instytucjom.

Równoległe z negocjacjami Komisja zleciła przeprowadzenie oceny wpływu CEPA między UE a Indonezją na zrównoważony rozwój.

W ocenie wpływu na zrównoważony rozwój, którą zakończono we wrześniu 2019 r., przeanalizowano, w jaki sposób postanowienia CEPA dotyczące handlu i kwestii związanych z handlem, będące przedmiotem negocjacji, mogą wpłynąć na kwestie gospodarcze, społeczne, związane z prawami człowieka oraz ochroną środowiska w UE i Indonezji. Opierała się ona na analizie przedstawionej w ocenie wpływu na zrównoważony rozwój przeprowadzonej w 2008 r. na potrzeby wsparcia międzyregionalnych negocjacji w sprawie umowy handlowej UE–ASEAN, dostarczając bardziej aktualnych informacji i wyraźnie koncentrując się wyłącznie na szczególnych cechach i potencjalnych skutkach negocjacji dwustronnych z Indonezją. W szczególności przeanalizowano bardziej dogłębnie potencjalne skutki CEPA w szeregu sektorów o szczególnym znaczeniu dla stosunków handlowych UE–Indonezja, w tym w sektorze olejów roślinnych i nasion oleistych, odzieży oraz usług finansowych.

Ogólnie rzecz biorąc, w sprawozdaniu stwierdzono, że oczekuje się, iż umowa między UE a Indonezją będzie miała pozytywny wpływ na obie strony i ich społeczeństwa w odniesieniu do wszystkich kluczowych wskaźników gospodarczych (PKB, dobrobyt, handel światowy i dwustronny), przy czym jego względna skala jest większa w Indonezji niż w UE ze względu na różnice we względnym rozmiarze obu gospodarek. W modelowaniu ekonomicznym przewidziano wzrost dobrobytu w UE o 2–2,4 mld EUR oraz wzrost PKB UE o 2,5–3,1 mld EUR. Modelowanie pokazało, że im wyższy stopień liberalizacji handlu osiągnięty w ramach umowy, tym większych korzyści gospodarczych oczekują obie strony, co uzasadnia dążenie do osiągnięcia maksymalnego stopnia liberalizacji w negocjacjach. Zniesienie barier pozataryfowych w handlu wydaje się kluczowym czynnikiem przy określaniu wielkości oczekiwanych korzyści gospodarczych, a w sprawozdaniu podkreślono znaczenie zwrócenia szczególnej uwagi na takie obszary jak środki sanitarne i fitosanitarne (SPS) oraz bariery techniczne w handlu.

26 czerwca 2020 r. Komisja wydała stanowisko w sprawie oceny wpływu na zrównoważony rozwój przeprowadzonej w związku z negocjacjami w sprawie CEPA. Stwierdzono w nim, że ocena wpływu na zrównoważony rozwój potwierdza zasadność negocjacji ambitnej umowy w sprawie handlu i inwestycji oraz dostarcza informacji na temat konkretnych sektorów lub podmiotów, które mogą doświadczać negatywnych skutków i na które należy zwrócić szczególną uwagę.

W kontekście oceny wpływu na zrównoważony rozwój i przez cały czas trwania negocjacji Komisja zapewniła organizacjom społeczeństwa obywatelskiego możliwość zabierania głosu, zadawania pytań i przyczyniania się do rzetelnej, opartej na dowodach i przejrzystej debaty społecznej, między innymi przez specjalne dialogi ze społeczeństwem obywatelskim, warsztaty z lokalnymi zainteresowanymi stronami w Indonezji, spotkania dwustronne, wywiady i ankiety internetowe.

Ponadto podczas negocjacji Komisja zgodnie ze swoją polityką przejrzystości opublikowała na swojej stronie internetowej i regularnie aktualizowała sprawozdania z rund negocjacyjnych, propozycje tekstów, komunikaty prasowe, arkusze informacyjne i materiały informacyjne.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Ocenę wpływu CEPA na zrównoważony rozwój przeprowadziło na zlecenie Dyrekcji Generalnej ds. Handlu Komisji Europejskiej konsorcjum niezależnych firm konsultingowych kierowane przez Development Solutions.

- **Ocena skutków**

Negocjacje w sprawie dwustronnych umów o wolnym handlu między UE a państwami Azji Południowo-Wschodniej zostały objęte oceną skutków przeprowadzoną w sierpniu 2009 r. przy okazji wniosku Komisji dotyczącego mandatu negocjacyjnego w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a ASEAN.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

CEPA nie jest przedmiotem procedur programu REFIT. Zawiera jednak szereg postanowień, które doprowadzą do uproszczenia procedur dotyczących wymiany handlowej i powiązanych procedur oraz zmniejszenia kosztów związanych z wywozem, a co za tym idzie umożliwią większej liczbie MŚP prowadzenie działalności gospodarczej na obu rynkach. Specjalny rozdział poświęcony MŚP dotyczy w szczególności lepszej wymiany informacji i współpracy z Indonezją w kwestiach związanych z MŚP. Zniesienie ceł, włącznie z cłami dotyczącymi łączności elektronicznej, uproszczenie i cyfryzacja procedur celnych oraz bardziej kompatybilne wymogi techniczne obniżą koszty związane z wywozem i umożliwią MŚP o mniejszym obrocie handlowym konkurowanie z większymi przedsiębiorstwami. Zwiększa to również zdolność MŚP do uczestniczenia w łańcuchach dostaw, handlu cyfrowym i zamówieniach rządowych oraz do świadczenia usług na rynku Indonezji. CEPA promuje również przejrzystość i stosowanie norm międzynarodowych w celu ułatwienia dostępu do rynku i obniżenia kosztów przestrzegania przepisów.

- **Prawa podstawowe**

Wniosek nie ma wpływu na ochronę praw podstawowych w Unii.

4. WPLYW NA BUDŻET

CEPA będzie miała wpływ finansowy na budżet UE po stronie dochodów. Szacuje się, że z chwilą pełnego wprowadzenia CEPA w życie wartość niepobranych należności celnych może sięgnąć kwoty 630 mln–700 mln EUR rocznie. Szacunki te są oparte na średniej wielkości przywozu przewidywanego na 2041 r. przy braku umowy o wolnym handlu.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

CEPA obejmuje postanowienia instytucjonalne, w których określono strukturę organów wykonawczych, które mają stale monitorować wprowadzanie w życie, funkcjonowanie i wpływ tej Umowy.

W rozdziale dotyczącym kwestii instytucjonalnych ustanawia się Komitet ds. Handlu, którego głównym zadaniem jest nadzorowanie i ułatwianie wprowadzania w życie i stosowania CEPA. Komitet ds. Handlu będzie nadzorować prace wszystkich specjalnych komitetów i grup roboczych ustanowionych na mocy CEPA.

Komitet ds. Handlu wymieni opinie na tematy związane z wdrażaniem umowy z przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego uczestniczącymi w dialogu ze społeczeństwem obywatelskim.

W CEPA ustanawia się również wewnętrzne grupy doradcze stanowiące zrównoważoną reprezentację przedstawicieli niezależnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego, łącznie z organizacjami pozarządowymi, organizacjami przedsiębiorców i pracodawców, a także

związkami zawodowymi, zajmującymi się kwestiami gospodarczymi, społecznymi i związanymi z ochroną środowiska. Wewnętrzne grupy doradcze mogą przedstawiać opinie i zalecenia dotyczące funkcjonowania i wprowadzania w życie umowy o wolnym handlu i spotykają się przynajmniej raz w roku.

Jak podkreślono w komunikacie „Handel z korzyścią dla wszystkich”, Komisja przeznacza coraz większe zasoby na skuteczne wprowadzanie w życie i egzekwowanie postanowień umów w sprawie handlu i inwestycji. W listopadzie 2025 r. Komisja opublikowała piąte roczne sprawozdanie z wdrażania i egzekwowania umów handlowych. Głównym celem sprawozdania jest przekazanie obiektywnego obrazu sytuacji w zakresie realizacji unijnych umów o wolnym handlu, z podkreśleniem poczynionych postępów i niedociągnięć, którymi należy się zająć. Sprawozdanie ma służyć za podstawę otwartej debaty oraz zaangażowania państw członkowskich, Parlamentu Europejskiego i szeroko rozumianego społeczeństwa obywatelskiego w funkcjonowanie umów o wolnym handlu i we wprowadzanie ich w życie. Coroczna publikacja sprawozdania pozwoli na regularne monitorowanie postępów, jak również na odnotowanie, w jaki sposób rozwiązano kwestie priorytetowe. Sprawozdanie obejmie CEPA UE–Indonezja od momentu jej wejścia w życie.

- **Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)**

Nie dotyczy.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Na mocy rozdziału 2 CEPA UE i Indonezja zniosą cła na ponad 98 % pozycji taryfowych i prawie 100 % pod względem wartości. 80 % zostanie zliberalizowanych już w momencie wejścia w życie Umowy. Po pięcioletnim okresie stopniowego wycofywania ceł liberalizacja obejmie 96 % handlu dwustronnego. Na przykład Indonezja zniesie wysokie cła na produkty przemysłowe, takie jak pojazdy silnikowe (obecne stawki celne do 50 %), maszyny i sprzęt elektryczny, produkty farmaceutyczne i chemikalia oraz produkty rolno-spożywcze. Umowa przewiduje również zniesienie lub znaczne obniżenie ceł UE na większość indonezyjskich towarów wywożonych do UE.

Rozdział 3 CEPA zawiera reguły pochodzenia, które zapewniają, aby z preferencji taryfowych przewidzianych w umowie mogły korzystać wyłącznie produkty, które zostały w znacznym stopniu przetworzone w UE lub Indonezji.

Rozdział 4 CEPA pomoże przedsiębiorstwom prowadzącym handel towarami między UE a Indonezją w łatwiejszym i szybszym załatwianiu formalności celnych. Przyczyni się to do zapewnienia skutecznej kontroli celnej, tak aby przywożone towary spełniały wszystkie przepisy kraju przywozu, w tym wymogi związane z bezpieczeństwem, ochroną i poszanowaniem praw własności intelektualnej. Umowa zawiera w szczególności postanowienia dotyczące procedur celnych, których należy przestrzegać na granicy, zobowiązania dotyczące zapewnienia łatwego dostępu do informacji na temat stosowanych taryf oraz wspólne zasady dotyczące przepisów prawa celnego.

Rozdział 5 CEPA zawiera również dwustronny mechanizm ochronny, który umożliwia UE i Indonezji wprowadzenie środków tymczasowych w przypadku, gdy znaczny wzrost preferencyjnego przywozu powoduje poważną szkodę lub grozi spowodowaniem poważnej szkody dla przemysłu krajowego.

Rozdział 6 CEPA dotyczący kwestii sanitarnych i fitosanitarnych (SPS) obejmuje bezpieczeństwo żywności oraz zdrowie zwierząt i roślin. Zachowuje on sposób, w jaki UE

przyjmuje i egzekwuje przepisy dotyczące bezpieczeństwa żywności, zarówno w odniesieniu do produktów wyprodukowanych w kraju, jak i przywożonych. Umowa potwierdza zasady porozumienia WTO SPS. UE i Indonezja zintensyfikują współpracę w kwestiach SPS, aby zapewnić szybką interwencję w sytuacjach nadzwyczajnych dotyczących przywozu i wywozu produktów rolnych i produktów rybołówstwa.

Rozdział 7 CEPA ma na celu usunięcie barier technicznych w handlu towarami między UE a Indonezją. W przypadku kluczowych sektorów takich jak elektronika, maszyny i produkty energooszczędne uznawane są certyfikaty i sprawozdania z badań sporządzone przez jednostki akredytujące z siedzibą w UE, co eliminuje potrzebę kosztownych i czasochłonnych ponownych badań i ponownej certyfikacji w Indonezji. CEPA zawiera również usprawnione procedury etykietowania. CEPA zapewnia większą przejrzystość i przewidywalność regulacyjną, zwiększając możliwości zainteresowanych stron i organów w zakresie przekazywania informacji zwrotnych na temat projektów przepisów technicznych drugiej strony i pozostawiając wystarczająco dużo czasu przed ich wejściem w życie na dostosowanie się. Stanowi również, że obie strony przyjmują i stosują właściwe międzynarodowe normy jako podstawę swoich przepisów technicznych. Specjalny załącznik do CEPA dotyczący przemysłu motoryzacyjnego zapewnia, by pojazdy UE posiadające świadectwa homologacji typu ONZ określone w umowie nie podlegały dodatkowym wymogom w zakresie badań lub oznakowania w Indonezji, co zmniejsza koszty i czas wprowadzania na rynek.

Rozdział 8 CEPA poszerzy również możliwości dla usługodawców i inwestorów z UE i Indonezji oraz zapewni bardziej przewidywalne warunki handlowe. Zagwarantuje on w szczególności, że usługodawcy i inwestorzy z UE w sektorach określonych w CEPA nie będą dyskryminowani w porównaniu z indonezyjskimi usługodawcami i inwestorami. Ułatwi to podmiotom z UE uzyskanie niezbędnych do świadczenia usług licencji lub kwalifikacji w drodze jasnych, sprawiedliwych i terminowych procedur. Zagwarantuje to, że usługodawcy z UE w niektórych sektorach nie będą musieli być obecni na rynku lokalnym (np. posiadać oddziału), nie będą musieli mieć określonej liczby podmiotów ani określonej wartości transakcji w Indonezji.

Chociaż CEPA promuje handel i przepływy inwestycyjne między UE a Indonezją, wyraźnie chroni prawo każdej ze stron do wprowadzania regulacji w celu osiągnięcia uzasadnionych celów polityki.

Rozdział 9 CEPA gwarantuje, że kapitał niezbędny do przeprowadzenia transakcji zliberalizowanych na podstawie umowy – na przykład zakładania przedsiębiorstwa będącego w posiadaniu kapitału zagranicznego – może w praktyce zostać przeniesiony z UE do Indonezji i odwrotnie. Jednocześnie obie strony mogą w razie potrzeby nadal stosować własne przepisy i zasady, na przykład w przypadkach upadłości lub w odniesieniu do papierów wartościowych.

Rozdział 10 CEPA tworzy przewidywalne, bezpieczne i sprawiedliwe warunki handlu cyfrowego. W szczególności zapewnia swobodny transgraniczny przepływ danych przez zakaz nieuzasadnionych wymogów dotyczących lokalizacji i zakaz wprowadzania ceł na przekazy elektroniczne. W rozdziale tym przewidziano wiążące zasady, które budują zaufanie konsumentów i zapewniają przedsiębiorstwom pewność prawa oraz wspierają innowacje.

W rozdziale 11 CEPA określono zasady zapewniające, aby procedury udzielania zamówień publicznych były dla przedsiębiorstw z UE przejrzyste, sprawiedliwe i niedyskryminujące.

W rozdziale 12 UE i Indonezja uzgodniły skuteczną ochronę i egzekwowanie praw własności intelektualnej. CEPA zapewnia w szczególności bezpośrednią ochronę 221 unijnych i 72 indonezyjskich oznaczeń geograficznych, obejmując produkty rolno-spożywcze takie jak mięso i sery z UE oraz przyprawy i kawy z Indonezji. Ten wysoki poziom ochrony oznaczeń geograficznych wzmacnia potencjał eksportowy w sektorach rolno-spożywczych o wysokiej wartości, zapewniając wyłączone prawo do używania oznaczenia i pomagając producentom wprowadzać do obrotu produkty najwyższej jakości.

Rozdział 13 CEPA zapewnia utrzymanie w obu jurysdykcjach skutecznego egzekwowania prawa konkurencji przez operacyjnie niezależne organy, które mają działać w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny, z poszanowaniem prawa do obrony. Umowa przewiduje również współpracę między organami. Zawiera postanowienia dotyczące subsydiów, przeciwdziałania praktykom monopolistycznym i przedsiębiorstw państwowych.

Rozdział 14 CEPA stanowi również ważny krok w kierunku otwarcia handlu i inwestycji oraz zabezpieczenia łańcuchów dostaw energii i surowców między UE a Indonezją.

W rozdziale 15 przedstawiono kompleksowe ramy dotyczące handlu oraz zrównoważonego wzrostu i rozwoju, wraz z prawnie wiążącymi zobowiązaniami, egzekwowalnymi za pośrednictwem mechanizmu rozstrzygania sporów przewidzianego w CEPA. W CEPA przewiduje się również utworzenie platformy dialogu i współpracy w kwestiach środowiskowych i klimatycznych związanych z handlem, w tym w sektorze oleju palmowego. Umowa zawiera szczegółowe postanowienia dotyczące ochrony zasobów naturalnych i zarządzania nimi, określające zobowiązania w zakresie ochrony lasów, różnorodności biologicznej, zwalczania nielegalnego handlu dziką fauną i florą oraz zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów (NNN).

W rozdziale 16 CEPA ustanowiono ramy współpracy między UE a Indonezją w zakresie wzmocnienia polityk i określenia programów, które przyczyniają się do rozwoju zrównoważonych, zdrowych i odpornych systemów żywnościowych sprzyjających włączeniu społecznemu.

W rozdziale 17 określono podstawowe zasady i wytyczne operacyjne dotyczące współpracy gospodarczej i budowania zdolności w obszarach objętych zakresem umowy.

CEPA zawiera również rozdział 18 poświęcony MŚP oraz szereg innych postanowień korzystnych dla takich przedsiębiorstw, np. utworzenie jednej publicznie dostępnej platformy cyfrowej zapewniającej informacje na temat dostępu do rynków obu stron i prowadzenia tam działalności gospodarczej, utworzenie punktów kontaktowych dla MŚP, cyfryzacja działalności handlowej itp.

W rozdziale 19 CEPA promuje się przejrzyste, skoordynowane i oparte na dowodach regulacje, które są zgodne z prawem krajowym, wspierają cele polityki publicznej oraz uwzględniają interesy przedsiębiorstw i zainteresowanych stron. Strony muszą w szczególności publikować roczny wykaz ważnych planowanych regulacji, wraz z wyjaśnieniem ich celu i harmonogramu.

Rozdział 20 CEPA zwiększa przewidywalność, rozliczalność i sprawiedliwość regulacji dotyczących handlu. Gwarantując terminową publikację, otwarty dostęp do informacji, sprawiedliwe procedury administracyjne i niezależne drogi odwoławcze, podnosi zaufanie do systemów regulacyjnych i zmniejsza niepewność dla przedsiębiorstw prowadzących działalność transgraniczną.

- **Tekst umowy i powiadomienia**

Tekst umowy przedkłada się Radzie wraz z niniejszym wnioskiem.

Zgodnie z Traktatami do Komisji należy dokonanie w imieniu Unii powiadomienia, o którym mowa w art. 25.2 umowy, w celu wyrażenia zgody Unii na związanie się umową.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Indonezją

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 91 ust. 1, art. 100 ust. 2 oraz art. 207 w związku z art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) i art. 218 ust. 7,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady nr [XX] z dnia XX/XX/XXXX² kompleksową umowę o partnerstwie gospodarczym między Unią a Indonezją („Umowa”) podpisano w dniu [XX XX 2026 r.], z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie.
- (2) Umowa powinna zapewnić wspieranie wspólnej polityki handlowej Unii przez zawarcie kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym z Indonezją.
- (3) Należy zatwierdzić Umowę.
- (4) Zgodnie z art. 218 ust. 7 Traktatu należy upoważnić Komisję do zatwierdzenia, w imieniu Unii, zmian w Umowie, które mają zostać przyjęte w drodze procedury uproszczonej zgodnie z art. 11.20, 12.37 lub art. 24.2 ust. 2 lit. x) lub xi), po konsultacji z Komitetem ds. Polityki Handlowej.
- (5) Zgodnie z art. 25.7 ust. 1 Umowy nie przyznaje ona w Unii praw osobom ani nie nakłada na osoby obowiązków innych niż prawa i obowiązki powstałe między stronami na podstawie prawa międzynarodowego publicznego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się kompleksową umowę o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Indonezją (zwaną dalej „Umową”).

Artykuł 2

Do celów art. 11.20 i art. 24.2 ust. 2 pkt (x) Umowy każdą zmianę lub korektę do załączników 11-A i 11-B do umowy zatwierdza Komisja w imieniu Unii, po konsultacji z Komitetem ds. Polityki Handlowej.

¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

² [Wpisać odesłanie].

Artykuł 3

Do celów art. 12.37 i art. 24.2 ust. 2 pkt (xi) Umowy każdą zmianę do załączników 12-A i 12-C do umowy zatwierdza Komisja w imieniu Unii, po konsultacji z Komitetem ds. Polityki Handlowej.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia³.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

³ Data wejścia w życie Umowy zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

**OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI „DOCHODY” –
W PRZYPADKU WNIOSKÓW MAJĄCYCH WPŁYW NA BUDŻET PO STRONIE
DOCHODÓW**

1. TYTUŁ WNIOSKU:

Wniosek dotyczący DECYZJI RADY w sprawie zawarcia kompleksowej umowy o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a Indonezją;

2. LINIA BUDŻETOWA:

Linia budżetowa po stronie dochodów (rozdział/artkuł/pozycja): rozdział 12, artykuł 120

Kwota zapisana w budżecie na dany rok: (2026 r.) **21 368 300 000 EUR**. Budżet dostępny pod adresem: [Projekt budżetu na 2026 r. – DOCHODY OGÓLEM](#)

(tylko w przypadku dochodów przeznaczonych na określony cel):

Dochody zostaną przypisane do następującej linii budżetowej po stronie wydatków (rozdział/artkuł/pozycja):

3. WPŁYW FINANSOWY

- Wniosek nie ma wpływu finansowego
- Wniosek nie ma wpływu finansowego na wydatki, lecz ma wpływ finansowy na dochody
- Wniosek ma wpływ finansowy na dochody przeznaczone na określony cel

Wpływ ten jest następujący:

(w mln EUR do jednego miejsca po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Wpływ na dochody ⁴⁵	12 miesięcy	Rok 2027
Rozdział 12 art. 120	630 mln EUR	Wejście w życie spodziewane w pierwszej połowie 2027 r.	0

Sytuacja po rozpoczęciu działania					
Linia budżetowa po stronie dochodów	[N+10]	[N+11]	[N+12]	[N+13]	[N+14]
Rozdział/artkuł/pozycja...	700 mln EUR	700 mln EUR	700 mln EUR	700 mln EUR	700 mln EUR

⁴ Podane roczne kwoty muszą być szacunkami opartymi na wzorze lub metodzie, które zostały określone w sekcji 5. Dla roku początkowego kwota roczna jest zwykle wypłacana bez stosowania obniżki lub wypłaty proporcjonalnej.

⁵ Wskazane kwoty to należności celne (kwoty brutto). Jeżeli chodzi o odpowiednie tradycyjne zasoby własne należne budżetowi UE, należy odliczyć koszty poboru (25 % zatrzymane przez państwa członkowskie do 2027 r. włącznie, a następnie 10 %, jak zaproponowano w COM(2025) 574).

(Tylko w przypadku dochodów przeznaczonych na określony cel, pod warunkiem że linia budżetowa jest już znana):

Linia budżetowa po stronie wydatków ⁶	Rok N	Rok N + 1
Rozdział/artykuł/pozycja...		
Rozdział/artykuł/pozycja...		

Linia budżetowa po stronie wydatków	[N+2]	[N+3]	[N+4]	[N+5]
Rozdział/artykuł/pozycja...				
Rozdział/artykuł/pozycja...				

4. ŚRODKI ZWALCZANIA NADUŻYĆ FINANSOWYCH

5. POZOSTAŁE UWAGI

Wniosek nie powoduje dodatkowych kosztów (wydatków) w budżecie UE.

CEPA będzie miała wpływ finansowy na budżet UE po stronie dochodów. Szacuje się, że z chwilą pełnego wprowadzenia CEPA w życie wartość niepobranych należności celnych może sięgnąć kwoty 630 mln–700 mln EUR rocznie. Szacunki te są oparte na średniej wielkości przywozu przewidywanego na 2042 r. przy braku umowy o wolnym handlu.

Oczekiwany jest jednak pośredni pozytywny wpływ w związku ze wzrostem zasobów związanych z podatkiem od wartości dodanej i dochodem narodowym brutto.

⁶ Do wykorzystania wyłącznie w razie potrzeby.